

Przedstawia film pt.

ANNIE HALL

Reżyseria: Woody Allen

Produkcja: USA 1977

Premiera: 3 kwietnia 2009

Cykl: Klasyka kina światowego

DYSTRYBUCJA

VIVARTO sp. z o. o., ul. Franciszkańska 8/2, 00-214 Warszawa

tel: + 48 22 35 39 602, fax: + 48 22 35 39 603

E-mail: dystrybucja: pawel@vivarto.pl

promocja: dominika.druch@vivarto.pl

media: anna.hardasiewicz@vivarto.pl

WWW.VIVARTO.PL

VIVARTO przedstawia
produkcję
Rollins-Joffe Productions
pt.

Annie Hall

Twórcy:

Reżyseria: Woody Allen
Scenariusz: Woody Allen, Marshall Brickman
Zdjęcia: Gordon Willis
Montaż: Wendy Greene Bricmont, Ralph Rosenblum
Kostiumy: Ruth Morley
Producent wykonawczy: Robert Greenhut
Producent: Charles H. Joffe, Jack Rollins

Obsada:

Woody Allen ... Alvy Singer
Diane Keaton ... Annie Hall
Tony Roberts ... Rob
Carol Kane ... Allison
Paul Simon ... Tony Lacey
Shelley Duvall ... Pam
Janet Margolin ... Robin
Colleen Dewhurst ... Pani. Hall
Christopher Wlaken ... Duane Hall
Donald Symington ... Pan Hall
Helen Ludlam ... Grammy Hall

Mordecai Lawner ... Pan Singer
Joan Newman ... Pani Singer
Jonathan Munk ... Alvy Singer – 9 lat
Ruth Volner ... ciotka Alvy'ego
Martin Rosenblatt ... wujek Alvy'ego

Nagrody :

1978 - zdobywca 4 Oscarów w kategorii: Najlepszy reżyser, Najlepszy scenariusz oryginalny, Najlepszy film, Najlepsza aktorka pierwszoplanowa (Diane Keaton)
- Nominacja w kategorii: Najlepszy aktor pierwszoplanowy (Woody Allen)

1978 - nagrody BAFTA - nagrody Brytyjskiej Akademii Sztuk Filmowych i Telewizyjnych -
w kategorii: Najlepsza aktorka pierwszoplanowa (Diane Keaton), Najlepszy film, Najlepszy montaż (Ralph Rosenblum, Wendy Greene Bricmont), Najlepszy reżyser, Najlepszy scenariusz (Marshall Brickman, Woody Allen)
- Nominacja w kategorii: Najlepszy aktor pierwszoplanowy

1978 - Złote Globy - nagrody Hollywoodzkiego Stowarzyszenia Prasy Zagranicznej -
w kategorii:
Najlepsza aktorka w komedii lub musicalu (Diane Keaton)
- Nominacja w kategorii: Najlepsza komedia lub musical, Najlepszy aktor w komedii lub musicalu (Woody Allen), Najlepszy scenariusz

1978 - Cezary - nagrody Francuskiej Akademii Sztuki i Techniki Filmowej
- Nominacje w kategorii: Najlepszy film zagraniczny

Opis:

Historia burzliwej relacji neurotycznego, nowojorskiego komika Alvy Singera (Woody Allen) i jego równie neurotycznej dziewczyny Annie Hall (Diane Keaton). Film rozpoczyna się w momencie, gdy para postanawia się rozstać. Alvy poprzez retrospektywy, podróż w głąb siebie analizuje swoje życie, związki z kobietami, relacje z Annie, a nawet własne dzieciństwo.

Ciekawostki:

- *Annie Hall* to jeden z najśłynniejszych filmów Woody'ego Allena – *Annie Hall* to po prostu 100% geniuszu Allena.
- Niektóre sceny, które miały być wykorzystane w filmie, zamiast wylądować w koszu, stały się częścią *Tajemnicy morderstwa na Manhattanie*.
- Początkowo *Annie Hall* miała być historią kryminalną z wątkiem miłosnym, ale ostatecznie Allen wraz z Marshallem Brickmanem skupili się na wątku damsko-męskim.
- Tytuł filmu początkowo miał brzmieć: „Anhedonia”, co oznacza niezdolność do odczuwania przyjemności. Allen zmienił go pod naciskiem ze strony produkcji, na trzy tygodnie przed rozpoczęciem zdjęć. Tytuł, który pozostał, pochodzi od głównej bohaterki, a raczej aktorki. Diane Keaton naprawdę nazywa się Diane Hall, a jej przezwisko to Annie.
- Podczas jednej ze scen, kiedy Alvy stoi przed kinem, mówi do Annie: „stoję tutaj w otoczeniu gwiazd Ojca chrzestnego. Diane Hall zagrała w Ojcu chrzestnym. Poza tym jedną z osób, która zaczepia Alvy'ego o autograf jest aktor Rick Petrucelli, który także miał małą rolę w Ojcu.
- Film, który chcą zobaczyć Annie i Alvy, to *Twarzą w twarz* Ingmara Bergmana. Obraz ten miał ogromny wpływ na Allena.

- Jedną ze scen, która została wycięta z filmu, jest podróż Annie i Alvy'ego do piekła. Motyw ten Allen wykorzystał w *Przejrzyć Harry'ego*.
- Alvy nigdy nie mówi Annie, że ją kocha. Dość pokrętnie wyraża miłość. Uważa, że słowo „kocham” nie oddaje wystarczająco mocno jego uczuć.
- W 2008 roku Annie Hall znalazła się na liście 10 najlepszych komedii romantycznych, stworzonej przez Amerykański Instytut Filmowy.
- Słynny cytat z filmu: "Hey, don't knock masturbation - it's sex with someone I love!" (masturbacja to seks z kimś kogo naprawdę kochasz) znalazła się na 78. miejscu na liście stworzonej przez Premiere w 2007.

Kilka słów o Woody'm Allenie

165 cm wzrostu, okulary, wątła sylwetka, niepozorność. Kocha go cały świat. Kobiety szaleją dostrzegają jego urok osobisty, a faceci zazdroszczą mu niebanalnego poczucia humoru. Woody Allena tak naprawdę nazywa się Allen Stewart Konigsberg. Urodził się w żydowskiej rodzinie w 1935r w Nowym Jorku, na Brooklynie. W 1952 po raz pierwszy zaczął używać pseudonimu Woody Allen. Zmienił nazwisko, ponieważ chciał zostać komikiem. Zaczynał od kafejek i małych klubów Greenwich Village. Nie cierpiał szkoły i wolał siedzieć w domu grając jazz na klarnecie albo wymyślając kawały, które posyłał do gazet. Został wyrzucony z Uniwersytetu Nowojorskiego po pierwszym roku... nie zdał z zajęć z filmu.

Zaczął pisać skecze dla Davida Albera za 20\$ tygodniowo. Nie miał 20 lat, kiedy trafił do telewizji, gdzie pisał scenariusze do programów satyrycznych. W latach 1955-58 pisał teksty do programów telewizyjnych, dostał nominację do nagrody Emmy.

Od 1960 występował z własnym show na żywo. Również w tym roku odbył się jego pierwszy występ na scenie Blue Angel na Manhattanie. Allen zyskał rozgłos poprzez występy w wielu programach telewizyjnych m.in. The Tonight Show. Jego dowcipy były tak popularne, że do końca dekady wydał trzy płyty z ich nagraniami. Był też

rozpoznawany jako "śmieszny facet" z telewizji. W 1965 Woody napisał scenariusz do filmu Clive'a Donnera "What's New, Pussycat?" i zagrał w nim główną rolę. Był to wstęp do późniejszego, ekranowego wcielenia Allena. Napisał również scenariusz do japońskiego dreszczowca szpiegowskiego "What's up, Tiger Lily", w którym agenci wywiadu walczyli o przepis na sałatkę jajeczną. Następnie wraz z kolegami zdubbingował japońskich aktorów, uzyskując efekt przez niektórych do dziś dnia uważany za kultowy.

W 1969 napisał swoją pierwszą sztukę teatralną "Zagraj to jeszcze raz, Sam" ("Play it again, Sam"), która była wystawiana na Broadwayu.

W 1969 Woody Allen wyreżyserował swój pierwszy film - "Bierz forszę i w nogi" (Take the money and run). Sam napisał scenariusz i zagrał główną rolę. Podobnie jak kilka następnych filmów, była to zwariowana komedia, w której Woody roztoczył w pełni swój neurotyczny czar i solidnie podszyty autoironią, inteligentny humor.

We wczesnych obrazach z lat 70. Allen eksperymentował z gatunkami. Posługiwał się konwencją political fiction („Bananowy Czubek”, w którym zaprezentował własną wizję południowo-amerykańskiego rewolucjonisty a la Che Guevara), poradnika seksuologicznego („Wszystko czego chcielibyście dowiedzieć się o seksie...”, w którym wystąpił między innymi jako plemnik) science fiction („Śpioch” opowiadający o odmrożonym fajtłapie, który rozmontowuje antyutopię przyszłości) oraz wielkiej sagi historycznej („Miłość i śmierć” - woodyallenowska parodia „Wojny i Pokoju”, z samym Woodym w roli Borysa - człowieka, który mimo woli ratuje Rosję przed Napoleonem).

Jednak swój charakterystyczny styl Allen zaczął rozwijać dopiero od 1969 r. i pastiszu filmów gangsterskich „Bierz forszę i w nogi”. Przez następne lata realizował głównie komedie. Razem ze swoją drugą żoną Louise Lasser (1966-1971) zrealizował humorystyczny „Bananowy czubek” (1971) oraz „Wszystko, co zawsze

chcieliście wiedzieć o seksie, ale baliście się zapytać” (1972). Razem z Diane Keaton, swoją następną partnerką, a później przyjaciółką i jedną z nielicznych osób, od których jest w stanie przyjąć krytykę, Allen zaadoptował na ekran własną sztukę „Zagraj to jeszcze raz, Sam” (1972). Film, satyra na cześć Humphreya Bogarta, wyreżyserowany został przez Herberta Rossa. Wkrótce Allen obsadził Keaton w swoich kolejnych komediach: futurystycznym „Śpiochu” (1973) i kostiumowej parodii „Miłość i Śmierć” (1975). Aktorka wystąpiła także w „Annie Hall” (1977), nad scenariuszem którego Allen współpracował z Marshalllem Brickmanem. Wielu wielbicieli twórcy uznało ten obraz za kwintesencję jego stylu.

Sam wcielił się w postać intelektualisty, komika żydowskiego pochodzenia włączającego się po Manhattanie - Alvy'ego Singera, któremu powodzi się w życiu zawodowym, ale nie w prywatnym. Podobną postać Allen stworzył w nagrodzonym Cezarem dla najlepszego filmu zagranicznego „Manhattan” (1978), oprawionym muzyką Gershwina czarno-białym hołdzie dla Nowego Jorku. Tym razem bohaterem Allen uczynił znerwicowanego reżysera telewizyjnego Ike'a (sam Allen) nie potrafiącego zdecydować się, z którą z kobiet utrzymujących z nim znajomość (Diane Keaton, Mariel Hemingway) ma się związać. W zupełnie innej stylistyce utrzymane były z kolei „Wnętrza”, gorzki melodramat rodzinny, w którym Allen nawiązywał do jednego ze swoich mistrzów - Ingmara Bergmana. Do wątków autobiograficznych twórca powrócił w opowiadających o pasji i męce tworzenia „Wspomnieniach gwiazdnego pyłu” (1980), w których wcielił się w... sławnego scenarzystę, komika i reżysera Sandy'ego Batesa przeżywającego kryzys artystyczny.

Lata 80. przyniosły związek Allena z kolejną kobietą - aktorką Mią Farrow. Do czasu rozstania obsadzał ją we wszystkich swoich filmach. Po „Seksie nocy letniej” (1982) wystąpiła jako psychiatra w stylizowanej na dokument satyrze „Zelig”,

opowiadającej historię żydowskiego urzędnika z lat 20., który jak kameleon posiada zdolność upodabniania się do otoczenia. Zakochaną w kinie kelnerkę zagrała Farrow w „Purpurowej róży z Kairu” (1984), tragikomedii będącej wyznaniem miłości do filmu i refleksją na jego temat. W tytułową postać wcieliła się także w utrzymanej w klimacie sztuk Antoniego Czechowa „Hannah i jej siostry” (1985), kolejnym filmie Allena rozgrywającym się w Nowym Jorku. Nie zabrakło jej też w obrazach, które znowu odwoływały się do Bergmana, w tym dramacie „Ta druga kobieta” ze zdjęciami stałego operatora szwedzkiego mistrza - Svena Nykvista. Po raz ostatni para wspólnie pracowała nad filmem „Mężowie i żony” (1992) poruszającym tematykę rozvodu. Jego premiera odbyła się w atmosferze skandalu. Szeroko komentowany przez media romans Allena z adoptowaną córką Farrow, Soon-Yi Previn (później ją poślubił), doprowadził do ostatecznego rozejścia pary. Nie obeszło się bez oskarżeń o molestowanie a także sądowego zakazu widywania dzieci przez Allena.

W środku batalii sądowych twórca powrócił do lżejszego repertuaru. W 1993 r. wyreżyserował komedię „Tajemnica morderstwa na Manhattanie”, w której jego przyjaciele-aktorzy Alan Alda oraz Diane Keaton próbują rozwiązać tytułową zagadkę. Wyśmienitą kreację stworzyła w osadzonych w latach 20. „Strzałach na Broadwayu” (1994) Dianne Wiest. W filmie „Jej wysokość Afrodyta” (1995) komentatorem relacji pomiędzy bohaterami (Allen i Mira Sorvino), autor uczynił antyczny chór grecki, którego członkowie pojawiali się na Manhattanie, a pod koniec śpiewali w rytm jazzu. We „Wszyscy mówią: kocham cię” (1996) swoimi umiejętnościami wokalnymi musieli popisywać się wszyscy aktorzy: obok samego Allena oraz Aldy, także Drew Barrymore, Goldie Hawn, Edward Norton, Julia Roberts, Tim Roth i Natalie Portman. Próba zmierzenia się z wizerunkiem artysty okazał się film „Przejrzeć Harry'ego” (1997). Swoistą kontynuacją wątków podjętych

blisko pół wieku wcześniej przez Federico Felliniego w „Słodkim życiu”, portretem zblazowanej nowojorskiej śmietanki artystycznej był obraz „Celebrity” (1998).

W 1971 publikuje „Getting even”, a także zaczyna swe poniedziałkowe występy z orkiestrą „New Orleans Funeral and Ragtime Orchestra” w „Michael's Pub” na Manahattanie. Barbara Kopple w swoim dokumencie „Wild Man Blues” rejestruje pierwsze tournee po Europie zespołu Allena.

Allen ma na swoim koncie prawie 70 dzieł filmowych. Praktycznie co roku zajmuje się nowym filmem - w 1999 stworzył „Słodkiego drania” - dziejącą się w latach dwudziestych opowieść o gitarzyście, muzyku jazzowym z Seanem Pennem w roli głównej, w 2000 „Drobne cwaniaczki” - o sprytnym planie zdobycia wielkich pieniędzy najpierw przez napad na bank, a potem przez produkcję słodczy..., a w 2001 „Klątwę Skorpiona” - dziejącą się w latach czterdziestych historię kryminalno-miłosną. W 2001 nakręcił „Sounds From a Town I Love”, a w 2002 obwieścił „Koniec z Hollywood”. W 2003 powstała komedia romantyczna „Życie i cała reszta”, w 2004 „Melinda i Melinda”, a w 2005 „Wszystko gra” ze Scarlett Johansson. Potem był jeszcze „Scoop”, „Sen Kassandry” i ostatnio „Vicky Cristina Barcelona” z Penelope Cruz i Scarlett Johansson o kobiecych fascynacjach, męskich lękach i nieśmiertelnej damsko-męskiej grze.

Woody Allen jest zdobywcą „Palmy palm” za specjalne osiągnięcia na MFF w Cannes - przed nim nagrodę otrzymał jedynie Ingmar Bergman.

źródło: woodyallen.art.pl, onet.pl

Woody Allen - ciekawostki:

- Ponoć Allen nie ogląda swoich filmów, bo jak twierdzi ich nie lubi. Najbardziej lubi „Wszystko gra”.

- Ma obsesję na punkcie zdrowia plus paranoicznie boi się wszystkiego - od pajaków, po tłum, aż do hotelowych łazienek.
- W 2002 roku znalazł się na 5 miejscu w rankingu sporządzonym przez witrynę internetową Film Threat na najbardziej nieprzyjemną osobę w Hollywood
- w 1995 roku Magazyn "Empire" zajął 89 miejsce liście 100 najseksowniejszych gwiazd w historii kina.
- Natomiast w 2005 roku został trzecim "najsłynniejszym satyrykiem wszech czasów" w plebiscycie zorganizowanym przez telewizję Channel 4. Pierwsze miejsce zajął Peter Cook, a drugie John Cleese.